

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.283 van 16 november 2011
in de zaak A. 190.836/XIV-33.238**

In zake : Jean Paul VANDEVOORDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Vandromme
kantoor houdend te 8870 Izegem
Dam 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidsstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN DE STAD IZEGEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steve Ronse
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 december 2008, door Jean Paul VANDEVOORDE, strekt tot de nietigverklaring “van het besluit van de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Steden, Beleid en Inburgering dd 23 oktober 2008 waarbij het beroep ingesteld door de verzoeker tegen het besluit van de Deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen dd. 10 april 2008 waarbij het besluit van de OCMW-Raad van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen

van de tuchtsanctie van “terugzetting in graad” van de heer Jean Paul Vandevoorde werd afgewezen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Steve Ronse, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij beslissing van 21 september 2005 van de eerste verwerende partij werd de verzoeker die diensthoofd was van de Sociale Dienst een tuchtstraf “inhouding van wedde” opgelegd en besloot de verzoeker vrijwillig terug in de graad van maatschappelijk werker te treden.

Bij schrijven van 6 september 2007 wordt de verzoeker opgeroepen om op 26 september 2007 te verschijnen voor de Raad voor Maatschappelijk Welzijn ten einde te worden gehoord met betrekking tot het tuchtdossier dat lastens hem werd aangelegd.

Met betrekking tot de ten laste gelegde feiten stelt de oproeping dat het gaat om:

“1/ zware beroepsfouten op inhoudelijk vlak, waarvan de resultaten naar alle waarschijnlijkheid opzettelijk werden beoogd, maar die ook zonder dit opzet een grove tekortkoming uitmaken ten opzichte van alle regels met betrekking tot het voeren van sociale onderzoeken en het toekennen van individuele maatschappelijke dienstverlening.

Meer bepaald: het achterwege laten van elke normale, voor de hand liggende onderzoeksmaatregel bij het voeren van sociale onderzoeken bij ontvangen aanvragen tot toekenning van een leefloon, en dit op zodanig flagrante wijze dat dit enkel kan met de bedoeling geweest zijn om voor de cliënt in kwestie de toekenning door het Bijzonder Comité Sociale Dienst (BCSD) te laten goedkeuren van een leefloon waarop deze cliënt geen recht had.

(...)

2/ zware beroepsfouten op deontologisch vlak, naar alle waarschijnlijkheid niet gepleegd met het oogmerk iemand te schaden of te benadelen, maar die wel doelbewust werden gemaakt om een bepaald probleem op te lossen.

Meer bepaald: het aanwenden van de tegoeden van cliënten om de tekorten of betalingsmoeilijkheden van andere (!) cliënten te lenigen, al dan niet met rechtzetting of ‘terugbetaling’ ervan in betere tijden’.

(...)”

Op basis van deze feiten en van het tuchtrechtelijk verleden dat eraan voorafging, wordt het opleggen van een maximum-tuchtstraf voorgesteld: ontslag van ambtswege.

Op de hoorzitting van 26 september 2007 vragen de verzoeker en zijn raadsman uitstel. Dit uitstel wordt geweigerd. De verzoeker en zijn raadsman verlaten de hoorzitting zonder het proces-verbaal van de hoorzitting te ondertekenen.

Diezelfde dag wordt de verzoeker de tuchtstraf “terugzetting in graad” opgelegd.

Op 8 november 2007 beslist de Bestendige Deputatie van de provincie West-Vlaanderen voormelde tuchtstraf niet goed te keuren. Bij besluit van 28 november 2007 trekt de tweede verwerende partij de beslissing van 26 september 2007 in.

Volgens de verzoeker en de tweede verwerende partij wordt de verzoeker bij schrijven van 19 november 2007 opgeroepen om op 5 december 2007 te verschijnen voor de Raad voor Maatschappelijk Welzijn en wordt op vraag van de verzoeker vervolgens uitstel verleend.

Met een schrijven van 15 januari 2008 wordt de verzoeker uitgenodigd voor de hoorzitting van 30 januari 2008. Dit schrijven herneemt de tenlasteleggingen van het schrijven van 6 september 2007.

Een proces-verbaal van de hoorzitting wordt opgemaakt.

Op de zitting van 27 februari 2008 wordt beslist de verzoeker de tuchtstraf “ontslag van ambtswege” op te leggen. Deze beslissing wordt op de zitting van 5 maart 2008 ingetrokken omdat zij genomen is met een relatieve meerderheid terwijl artikel 33 van de OCMW-wet een absolute meerderheid voorschrijft.

Op 5 maart 2008 beslist de tweede verwerende partij de verzoeker de tuchtstraf “terugzetting in graad” op te leggen.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Overwegende dat dhr. Jean Paul Vandevoorde, wonende te 8870 Izegem, Heibrugstraat 8, in statutair verband in dienst is bij het OCMW van Izegem als maatschappelijk werker;

Overwegende dat aan dhr Vandevoorde de volgende tekortkomingen worden ten laste gelegd, zoals opgenomen in het tuchtverslag van de secretaris OCMW dd. 5 september 2007:

[UITTREKSEL :

Het betreft feiten die zich hebben voorgedaan ná 21 september 2005, datum waarop de toenmalige raad voor maatschappelijk welzijn tegen dhr. JP. Vandevoorde omwille van soortgelijke feiten de zware tuchtstraf 'inhouding van wedde' uitsprak. Het gaat meer bepaald om :

1/ zware beroepsfouten op inhoudelijk vlak, waarvan de resultaten naar alle waarschijnlijkheid opzettelijk werden beoogd, maar die ook zonder dit opzet een grove tekortkoming uitmaken ten opzichte van alle regels met betrekking tot het voeren van sociale onderzoeken en het toekennen van individuele maatschappelijke

dienstverlening.

Meer bepaald: het achterwege laten van elke normale, voor de hand liggende onderzoeksmaatregel bij het voeren van sociale onderzoeken bij ontvangen aanvragen tot toekenning van een leefloon, en dit op zodanig flagrante wijze dat dit enkel kan met de bedoeling geweest zijn om voor de cliënt in kwestie de toekenning door het Bijzonder Comité Sociale Dienst (BCSD) te laten goedkeuren van een leefloon waarop deze cliënt geen recht had.

Concrete. in het dossier gedocumenteerde gevallen:

- dossier gezin M D. - J P.
 - voorstel tot verlenging van leefloon voor M.D. als gezinshoofd voor de periode van 01/11/2006-31/12/2006, ingediend in BCSD, zitting 11/01/2006.
bedrag in kwestie: 834,14 Euro/ maand
 - voorstel tot verlenging van leefloon voor M.D. als gezinshoofd voor de periode van 01/01/2007 - 31/12/2007, ingediend in BCSD, zitting 12/12/2006.
bedrag in kwestie: 859,31 Euro/maand
 - bij overname van dit dossier door een andere maatschappelijk werker bleek het leefloon uit beide bovenvermelde periodes/ besluiten volkomen onterecht te zijn toegekend (net als dat van alle voorgaande jaren).
 - M.D. bleek bij eenvoudige navraag bij de RVA reeds van in 1991 uitkeringsgerechtigd volledig werkloze te zijn! Ofwel werd dit gegeven opzettelijk genegeerd, ofwel werd het al die jaren gewoon nooit opgevraagd bij de RVA.
 - M.D. blijkt sinds 13/09/1994 eenzelfde domicilie te hebben als JP.
Ofwel werd ook dit gegeven opzettelijk genegeerd, ofwel nooit opgevraagd bij de Burgerlijke Stand
Sinds 1997 ligt dit gezamenlijk domicilie adres vlakbij (dezelfde straat) de zetel van de Sociale Dienst OCMW.
Daar dhr. JP. Vandevoorde de maatschappelijk werker was die het meeste huisbezoeken aflegde, is het zeer onwaarschijnlijk dat hij daarbij nooit de gezinssituatie van M.D. persoonlijk heeft vast kunnen stellen.
 - M.D. heeft bovendien 3 kinderen met J.P., die diens naam dragen en ingeschreven zijn op hetzelfde adres. Toch wordt bij steun aanvragen M.D. nooit melding gemaakt van J.P. of diens inkomsten.
 - J.P. zelf blijkt minstens sinds 01/02/1996 tot 30/06/1998 bestaansminimum als alleenstaande ontvangen te hebben. Van 01/07/1998 tot 01/07/2000 was dit een

bestaansminimum als alleenstaande.

Vanaf 01/03/2000 was hij pensioengerechtigd, wat per 01/01/2002 werd omgezet naar een gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

- Het totaalbedrag aan onterecht ontvangen leefloon M.D. voort komende uit beide bovenvermelde besluiten bedraagt 12.587,61 Euro (2006 volledig, 3 maanden in 2007)

Om een zicht te hebben op het totaalbedrag aan onterecht ontvangen bestaansminima, leefloon en aanvullende steun voor de totale verblijfsperiode van beide personen in Izegem (sinds 1988) is aanvullend onderzoek nodig (voor de periode vóór 1996), maar het bedrag overstijgt ruim de 200.000 Euro.

- Van alle uitgekeerde bedragen bestaansminimum en leefloon was ongeveer 50 % rechtstreeks ten laste van de Izegemse belastingsbetaler. De resterende 50 % werd gerecupereerd bij de Federale Overheid. Deze bedragen zijn vatbaar voor terugbetaling aan de Federale Overheid indien het onterecht karakter ervan wordt vastgesteld tijdens een periodieke controle door de inspectiediensten van de betreffende F. O. D.

Het bestuur kan zich in elk geval niet langer beroepen op onwetendheid, en is in principe verplicht de situatie uit eigen beweging te regulariseren.

•dossier K.L. :

- voorstel tot toekenning van leefloon als persoon met gezinslast voor de periode 01/12/2006 – 31/01/2007, ingediend in BCSD, zitting 12/12/06

- geen sociaal onderzoek gehouden, klaarblijkelijk louter voort gegaan op de beweringen van cliënt (stopzetting werkloosheidssteun)

- niet nagegaan voor, tijdens of na de periode van steunverlening, door middel van eenvoudige bevraging via de Kruispuntbank (Dimona) of cliënt voor de betrokken periode over arbeidsinkomsten beschikte.

- cliënt bleek bij eenvoudig nazicht door de maatschappelijk werker die dit dossier overnam, voor zowel de maand december 2006 als januari 2007 20 dagen gewerkt te hebben en netto respectievelijk 1.397 en 1.557,95 6 verdiend te hebben, bedragen die de leefloongrens ruim overschrijden.

•er werd door dhr. J.P. Vandevoorde geen terugvorderingsdossier opgestart.]

2/ zware beroepsfouten op deontologisch vlak, naar alle waarschijnlijkheid niet gepleegd met het oogmerk iemand te schaden of te benadelen, maar die wel doelbewust werden gemaakt om een bepaald probleem op te lossen.

Meer bepaald :het aanwenden van de tegoeden van cliënten om de tekorten of betalingsmoeilijkheden van andere (!) cliënten te lenigen, al dan niet met rechtzetting of 'terugbetaling' ervan 'in betere tijden'.

Concrete. in het tuchtdossier gedocumenteerde gevallen :

- 20/11/2006 betaling van 178,27 € van rekening cliënt R. V. voor factuur cliënt N.T.D.
- 21/11/2006 betaling van 150 € van rekening cliënt B.D. naar rekening cliënt D.D.
- 22/11/2006 betaling van 178,27 € van rekening cliënt N. T D. naar rekening cliënt R. V.
- 27/11/2006 betaling van 149,94 € van rekening cliënt N. T.D. voor factuur cliënt ML.
- 29/11/2006 betaling van 150 € van rekening cliënt R. V. naar rekening cliënt J V.
- 05/12/2006 betaling van 149,54 € van rekening cliënt M.L. naar rekening van cliënt N.T.D.
- 08/12/2006 betaling van 100 € rekening cliënt R.V. naar rekening cliënt K.L.
- 15/12/2006 betaling van 200 € van rekening cliënt KL. naar rekening cliënt R.V.

Gelet op de bepalingen van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW, inzonderheid de artikelen 51 tot 53; en op de bepalingen van de Nieuwe Gemeentewet die voor wat betreft de OCMW nog steeds van toepassing zijn; meer in het bijzonder de artikelen 238 en volgende;

Gelet op het aangetekend schrijven d.d. 19 november 2007, waarbij de heer Vandevoorde werd opgeroepen te verschijnen op de raadszitting van 5 december 2007, georganiseerd als hoorzitting in de tuchtprocedure lastens hem opgestart; overwegende dat deze oproeping alle vereiste elementen inzake datum/plaats/uur van de zitting, ten laste gelegde feiten, voorgestelde tuchtsanctie, inzagerecht en recht op bijstand bevatte;

Overwegende dat in de aanloop naar de hoorzitting voldoende inzage in het volledige tuchtdossier werd verleend; dat een afschrift van dit dossier op diens verzoek werd overgemaakt aan de raadsman van de heer Vandevoorde;

Gelet op de afwezigheid van betrokkene tijdens de hoorzitting van 5 december 2007, waar hij werd vertegenwoordigd door zijn raadsman, meester Philippe Vandromme, en gelet op het verloop van deze zitting achter gesloten deuren,

Gelet op het P.V. van de hoorzitting dd. 5 december 2007, dat na afloop van de zitting werd opgestuurd aan betrokkene en zijn raadsman, en waarop geen opmerkingen werden geformuleerd.

Overwegende dat meester Vandromme bij aanvang van deze hoorzitting zijn reeds eerder geuitte verzoek tot uitstel (nota dd. 26/09/2007) handhaafde, en dit verzoek bijkomend motiveerde door middel van een nieuwe, ter zitting neergelegde nota dd. 05/12/07,

Overwegende dat de Raad voor Maatschappelijk Welzijn na tussentijdse beraadslaging, waarbij meester Vandromme tijdelijk de zaal verlaten had, bij geheime stemming, met 9 stemmen vóór uitstel, 0 stemmen tegen uitstel en 0 blanco stemmen en onthoudingen tot het besluit kwam om de verdediging uitstel toe te kennen tot woensdag 30 januari 2008, teneinde haar toe te laten een grondig

verweer voor te bereiden;

Gelet op het aangetekend schrijven d.d. 15 januari 2008, waarbij de heer Vandevoorde werd opgeroepen te verschijnen op de raadszitting van 30 januari 2008, georganiseerd als hoorzitting in de tuchtprocedure lastens hem opgestart; overwegende dat deze oproeping alle vereiste elementen inzake datum/plaats/uur van de zitting, ten laste gelegde feiten, voorgestelde tuchtsanctie, inzagerecht en recht op bijstand bevatte;

Overwegende dat in de aanloop naar de hoorzitting voldoende inzage in het volledige tuchtdossier werd verleend;

Gelet op de aanwezigheid van betrokkene tijdens de hoorzitting van 30 januari 2008, waar hij werd bijgestaan door zijn raadsman, meester Philippe Vandromme, en gelet op het verloop van deze zitting achter gesloten deuren, waar de raadsman van betrokkene ter verdediging een nota dd. 30/01/08 neerlegde en kort toelichtte; dat betrokkene zich aldus op voldoende nuttige wijze heeft kunnen verdedigen;

Gelet op het P.V. van de hoorzitting dd. 30 januari 2008, dat na afloop van de zitting werd opgestuurd aan betrokkene en zijn raadsman, en waarop geen opmerkingen werden geformuleerd.

Overwegende dat de standpunten van de verdediging aldus worden weergegeven in de drie nota's, van respectievelijk 26/09/07, 05/12/07 en 30/01/08;

Gelet op het raadsbesluit dd. 27/02/2008 houdende het opleggen van de tuchtstraf 'ontslag van ambtswege' aan betrokkene;

Gelet op het raadsbesluit dd. 05/03/2008 tot intrekking van het raadsbesluit van 27/02/08 houdende het opleggen van de tuchtstraf 'ontslag van ambtswege';

Overwegende dat de ten laste gelegde feiten dateren van ná de recentste tuchtstraf die aan de heer Vandevoorde werd opgelegd, bij Raadsbesluit van 21 september 2005; zodat bijgevolg het 'non bis in idem' beginsel niet kan opgeworpen worden, en er ook geen sprake kan zijn van 'opslorping' van deze feiten door de tuchtstraf van 21 september 2005, nu het wel degelijk om afzonderlijke feiten gaat;

Overwegende dat de kennisname van de ten laste gelegde feiten door tuchtoverheid zich minder dan zes maanden vóór de aanvang van de tuchtprocedure situeert, en er zich bijgevolg geen tuchtrechtelijke verjaring heeft voorgedaan;

Overwegende dat betrokkene stelt dat hij klacht tegen onbekenden heeft neergelegd in handen van de heer onderzoeksrechter te Kortrijk ingevolge onregelmatigheden vastgesteld naar aanleiding van de hoorzitting dd. 26 september 2007; dat dit gegeven waarvan geen stuk wordt voorgelegd echter conform de rechtspraak van de Raad van State geenszins belet dat de lopende tuchtprocedure wordt verdergezet (cfr R.v.St., nr. 126.721, Coppenolle, 22 december 2003); dat bovendien rekening moet worden gehouden met het feit dat dit proces verbaal uit de rechtsorde is verwijderd (ex tunc) door de intrekkingbeslissing van 28/11/07; dat er in dergelijke omstandigheden onmogelijk een schending kan zijn van het beginsel "nemo iudex in causa sue";

Overwegende dat met de opmaak van het tuchtverslag door de secretaris, de tijdige uitnodiging dd. 19/11/07 tot de hoorzitting van 05/12/07 en de organisatie van voldoende inzage in het aangelegde tuchtdossier de tuchtprocedure bovendien op correcte wijze werd gestart, dat door de opmaak van het verslag en de convocatie van dhr. Vandevoorde door de secretaris de Raad terzake op correcte wijze werd gevat, dat de vervolgingsbevoegdheid bij de secretaris ligt, wiens verslag en daaropvolgende convocatie de beslissing een tuchtprocedure op te starten, inhouden;

Overwegende dat bij besluit van de Bestendige Deputatie dd. 08/11/07 het raadsbesluit dd. 26/09/07 tot het opleggen van een tuchtstraf aan dhr. Vandevoorde niet werd goedgekeurd; dat dit echter geenszins betekende dat met een nieuwe

convocatie van betrokkene diende gewacht te worden tot het besluit van de Bestendige Deputatie kracht van gewijsde had gekregen; dat immers het al dan niet beroep aantekenen tegen deze beslissing tot de loutere prerogatieven behoort van de Raad;

Overwegende dat de samenstelling van het tuchtdossier van die aard is dat het een correcte beoordeling van de ten laste gelegde feiten mogelijk maakt; dat de verdediging het recht heeft om de toevoeging aan het dossier van bestaande stukken te vragen, doch dat redelijkerwijze niet van het bestuur of zijn aangestelden kan verwacht worden dat het allerhande nieuwe stukken opmaakt die niets aan de trend van de ten laste gelegde feiten wijzigen en aan het dossier toevoegt op vraag van de verdediging en met betrekking tot aangelegenheden waarvoor die verdediging zelf voldoende in staat is of moet zijn om een argumentatie te ontwikkelen; dat de bewijslast van allerlei aantijgingen over het functioneren van het OCMW ten andere bij betrokkene ligt;

Overwegende dat van het onderhoud tussen dhr. Vandevoorde en de secretaris en ontvanger OCMW dd. 02/08/07 geen verslag bestaat, wat gebruikelijk is bij dergelijke louter informatieve gesprekken, die in een administratie courant zijn, die op zich geen uitvloeisel zijn van een beslissing om een tuchtonderzoek te starten, en waaraan op zich geen enkel rechtsgevolg is verbonden, dat dit onderhoud niet als verhoor in het kader van een tuchtonderzoek kan bestempeld worden; overwegende dat het formeel karakter van de uitnodiging (schriftelijk, aangetekend, zie tuchtdossier) daar niets aan veranderde, en alles had te maken met het feit dat betrokken medewerker niet meer in de eigenlijke gebouwen van het OCMW werkzaam is;

Overwegende dat zulk gesprek hoe dan ook kadert in de onderzoeksbevoegdheid van de secretaris, die zijn bevindingen ervan in casu weergegeven heeft in het tuchtverslag; overwegende dat dit tuchtverslag ter inzage lag en de verdediging er tegenspraak kon over voeren, dat de verdediging kon aangeven op welke punten het verslag tegengesproken zou moeten worden;

Overwegende dat de raad dan ook van oordeel is dat op de vraag van verdediging om alsnog een verslag van het onderhoud op te (laten) maken of om minstens de ontvanger van het OCMW als getuige op te roepen, niet dient te worden ingegaan bij gebrek aan relevantie, daar een gebeurlijke getuigenis van de ontvanger geen ander licht zou doen schijnen op de ten laste gelegde feiten, en daar betrokkene ook niet aangeeft welk ander licht een dergelijke getuigenis zou kunnen werpen op de feiten;

Overwegende dat de feiten als bewezen worden geacht, dat de stukken uit het tuchtdossier daaromtrent weinig aan duidelijkheid te wensen overlaten; en dat de raadsman van betrokkene deze fouten ook bij herhaling heeft erkend;

Overwegende dat niet kan worden aanvaard dat de ten laste gelegde feiten het gevolg zijn van onopzettelijke vergissingen of vergetelheden, en met andere woorden 'normaal' zouden zijn. Dat de 'vergetelheden' op vlak van sociale onderzoeksmaatregelen in de aangehaalde gevallen van onterechte toekenning van individuele financiële dienstverlening immers te flagrant en veelvuldig zijn om onbedoeld te zijn of minstens een zwaar verzuim uitmaken; dat de 'materiële vergissingen' inzake het aanwenden van de beperkte middelen van cliënten ten behoeve van andere cliënten via bankoverschrijvingen te veelvuldig voorkomen om niet bedoeld te zijn, mede gelet op het ruime aantal identificatie en bevestigingshandelingen die bij dergelijke transacties nodig zijn en op controle mogelijkheden in de vorm van rekeninguittreksels. Dat deze overweging op zich al volstaat om de tuchtsanctie te verantwoorden;

Overwiegend dat de bewering dat de andere medewerkers van de dienst waarschijnlijk ook fouten maken ten eerste speculatief is; dat deze bewering ten

tweede geen rechtvaardiging inhoudt voor de eigen fouten van betrokkene omdat elk medewerker wordt geacht zelf zijn taken naar behoren uit te voeren; dat deze bewering ten derde nogal vreemd klinkt uit de mond van betrokkene, die als voormalig diensthoofd van de dienst tot in 2004 zelf de eerste verantwoordelijke was om de fouten van zijn medewerkers te vermijden, en dat deze bewering tenslotte ongenueanceerd alle vormen van fouten over dezelfde kam scheert;

Overwegende dat een maatschappelijk werker inderdaad niet zelf de beslissing tot maatschappelijke dienstverlening of de weigering ervan neemt of kan nemen; overwegende echter dat de tenlaste gelegde feiten zich niet situeren op niveau van het nemen van de beslissingen maar slaan op de zware fouten bij de voorbereiding en uitvoering ervan; dat op vlak van het voeren van een sociaal onderzoek ter voorbereiding van een beslissing de maatschappelijk werker zelfs een exclusieve bevoegdheid heeft op grond van zijn specifieke beroepstitel; dat er op dat punt dan ook geen sprake kan zijn van gedeelde verantwoordelijkheid van Raad voor Maatschappelijk Welzijn, Bijzonder Comité Sociale Dienst of aangestelden van het OCMW die deze beroepstitel niet voeren;

Overwegende dat van het OCMW redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat het naast elke maatschappelijk werker een andere maatschappelijk werker plaatst voor toezicht op al diens handelingen, dat zelfs in een dergelijk systeem er geen garantie op volstrekt toezicht of een foutloze werking zou zijn; dat bijgevolg enkel een 'zo goed mogelijke' organisatie en toezicht kan nagestreefd worden;

Overwegende dat elke rechtvaardiging door verwijzingen naar de beweerde gebrekkige organisatie en ontbrekende controle van de Sociale Dienst uit de periode vóór medio 2004 volledig irrelevant is, daar de ten laste gelegde feiten van na deze datum dateren;

Overwegende dat sinds medio 2004 de organisatie van de Sociale Dienst en het toezicht op diens activiteiten stelselmatig werd uitgebouwd en verbeterd, meer bepaald door de verplaatsing van de dienst van een buitenhuis van het OCMW naar de hoofdzetel door de aanwerving van bijkomende maatschappelijk werkers en administratief medewerkers ter verlichting van de werkdruk, door de invoering van de Nieuwe Ocmw Boekhouding (NOB) en het ruimere impact van de financiële dienst op de financiële activiteiten van de Sociale Dienst dat daaruit resulteerde, door de afschaffing van de centrale koepelrekening van de Sociale Dienst en in plaats daarvan het opstarten van individuele financiële rekeningen voor alle OCMW cliënten, door de aanwerving van een informaticus voor een beter gebruik van bestaande en nieuwe software, en door de aanwerving van een nieuw diensthoofd;

Overwegende dat het precies door al deze maatregelen is dat de ten laste gelegde feiten aan het licht kwamen en dat soortgelijke zware feiten reeds in 2004 en 2005 konden vastgesteld en aan de Raad voor Maatschappelijk Welzijn voorgelegd worden;

Overwegende dat de verwijzing door betrokkene naar zijn 'gezondheidsproblemen op het geestelijk vlak' als oorzaak van de gemaakte fouten niet overtuigt; dat het aangebrachte medische attest is opgemaakt door een huisarts, die op vlak van geestelijke gezondheid niet kan beschouwd worden als gespecialiseerd in het stellen van diagnoses, dat dit attest niet wordt ondersteund door een attest van een gespecialiseerd arts, en ook niet door de arbeidsgeneesheer toch de eerst aan te spreken persoon bij gezondheidsproblemen die verband houden met de uitoefening van de functie; dat dit medisch attest voor de periode waarin de tenlaste gelegde feiten zich voordeden enkel wijst op een nierprobleem en bijhorende korte hospitalisatie hierdoor zodat de causaliteit met de gemaakte fouten echter zoek is; dat in het attest de nadruk wordt gelegd op stress en werkdruk doch niet wordt aangegeven of deze het beoordelingsvermogen van betrokkene beïnvloedden;

Overwegende dat de ten laste gelegde feiten te meer nog dateren uit de voorbije twee jaren, een periode waarin betrokkene geen enkele verantwoordelijkheid als diensthoofd van de Sociale Dienst meer diende te dragen en zich dus volledig kon concentreren op het beheer van zijn dossiers; waarin beroep kon worden gedaan op voldoende administratieve ondersteuning, waarin voldoende logistieke en technische hulpmiddelen ter beschikking stonden in de vorm van recente PC's, mail berichtgeving, toegankelijke en bruikbare software waarvoor de nodige opleiding werd voorzien, overheidsinitiatieven zoals de Kruispuntbank Sociale Zekerheid, individuele financiële bijstands- en budgetbeheerrekeningen voor alle cliënten in plaats van een centrale koepelrekening, enz. Overwegende dat in een dienst met 9 maatschappelijk werkers geen exacte gelijkheid in de werklast van alle medewerkers kan worden gegarandeerd, doch dat voor de heer Vandevoorde in de geviseerde periode geen zwaardere werklast gold dan voor de overige medewerkers, en zeker geen dusdanige werklast dat deze aanleiding zou geven tot de feiten die voorliggen; dat betrokkene trouwens nooit aan het OCMW heeft verzocht om hem minder te belasten of ander werk te geven, dat ook deze overwegingen kunnen volstaan om de tuchtstraf te verantwoorden;

Overwegende dat opgemerkt moet worden dat de vastgestelde professionele fouten vanwege betrokkene bovendien een nefaste weerslag hebben gehad op de middelen die ten behoeve van bepaalde cliënten waren voorzien doordat ze voor de behoeften van andere cliënten werden aangewend; dat deze overweging op zich eveneens volstaat om de sanctie te verantwoorden;

Overwegende tenslotte nog dat er in hoofde van betrokkene een bepaalde hardnekkigheid kan vastgesteld worden met het niet nauw nemen van de plichten bij het toekennen van individuele financiële dienstverlening; zulke houding kan onmogelijk aanvaard worden en laat het OCMW bijzonder ernstig gezichtsverlies lijden bij een groep mensen die het sociaal vaak al bijzonder moeilijk hebben; dat een strenge maatregel zich zodoende opdringt; dat ook deze overweging op zich volstaat om de tuchtstraf te verantwoorden;

Overwegende dat de secretaris in zijn tuchtverslag dd. 5 september 2007 de toekenning van de maximumstraf 'ontslag van ambtswege' voorstelt, daarbij wijzend op de ernst van de feiten, de consequenties voor het bestuur, en vooral het (tuchtrechtelijk) verleden van de heer Vandevoorde, tijdens hetwelke alleen al de voorbije vier jaar reeds op twee andere tijdstippen gelijkaardige zwaarwegende feiten werden vastgesteld en behandeld;

Overwegende dat de procedurestappen en voorschriften zoals voorzien in de Nieuwe Gemeentewet werden nageleefd;

Na te zijn overgegaan tot afzonderlijke geheime stemmingen voor volgende punten:

1. worden de feiten bewezen geacht ?	9 stemmen op 9	Ja
	0 stemmen op 9	Neen
2. akkoord met procedure van gefragmenteerde stemming ?	9 stemmen op 9	Ja
	0 stemmen op 9	Neen
3a. tuchtsanctie 'afzetting' ?	0 stemmen op 9	Akkoord
	9 stemmen op 9	Niet akkoord
3b. tuchtsanctie ontslag van ambtswege ?	4 stemmen op 9	Akkoord
	5 stemmen op 9	Niet akkoord
3c. tuchtsanctie terugzetting in graad ?	8 stemmen op 9	Akkoord
	1 stem op 9	Niet akkoord

Na te zijn overgegaan tot geheime stemming omtrent de modaliteiten van de tuchtstraf, i.c. de

terugzetting naar de administratieve graad D 1 D3 of C 1 C3, beiden voorkomend op de formatie van

OCMW Izegem, met volgend resultaat:

Terugzetting naar D1 D3	2 stemmen op 9	Akkoord
	7 stemmen op 9	Niet akkoord
Terugzetting naar C1 C3	9 stemmen op 9	Akkoord
	0 stemmen op 9	Niet akkoord

Na te zijn overgegaan tot geheime stemming omtrent het punt of de Raad bovenstaande overwegingen tot de hare maakt:

8 stemmen op 9	Akkoord
1 stem op 9	Niet akkoord

Besluit

Art.1. Aan dhr. Jean Paul Vandevoorde, maatschappelijk werker binnen OCMW Izegem in statutair verband, wordt de zware tuchtsanctie 'terugzetting in graad' opgelegd.

Art.2 Deze terugzetting gebeurt naar de administratieve graad C1 C3, voorkomend op de formatie van OCMW Izegem voor de functie van administratief medewerker.

Deze terugzetting gaat in de elfde werkdag na het treffen van onderhavig besluit en is uitvoerbaar bij voorraad;

Art.3 Voor éénsluidend verklaard afschrift van onderhavig besluit wordt binnen een termijn van 10 werkdagen ter kennis gebracht van dhr. Vandevoorde en zijn raadsman.

Art.4 Voor éénsluidend verklaard afschrift van het tuchtdossier en van onderhavig besluit wordt binnen een termijn van 10 werkdagen overgemaakt aan het College van Burgemeester en Schepenen voor advies, en aan de Bestendige Deputatie van de provincie West-Vlaanderen voor goedkeuring.”

De voormelde beslissing werd goedgekeurd op 10 april 2008 door de Bestendige Deputatie van de provincie West-Vlaanderen.

Op 24 april 2008 tekent de raadsman van de verzoeker beroep aan bij de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur. Bij ministerieel besluit van 24 juli 2008 wordt de termijn om uitspraak te doen verlengd met drie maanden.

Bij ministerieel besluit van 23 oktober 2008 wordt het beroep van de verzoeker verworpen, op grond van de volgende motieven:

“Gelet op de O.C.M.W. wet, inzonderheid op het artikel 51, 52 en 53, §3, 111 en 112;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse regering van 27 juli 2004, gewijzigd bij besluit van 15 oktober 2004, van 23 december 2005, 19 mei 2006, 30 juni 2006, 1 september 2006, 15 juni 2007, 28 juni 2007 en 10 oktober 2007, 14 november 2007, 5 september 2008 en 22 september 2008;

Gelet op het ministerieel besluit houdende verlenging van de termijn om

uitspraak te doen over het beroep ingesteld door de heer Jean Paul Vandevoorde ontvangen op 25 april 2008 tegen het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 10 april 2008 houdende goedkeuring van het besluit van de OCMW raad van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van de terugzetting in graad aan de heer Jean Paul Vandevoorde, maatschappelijk werker;

Gelet op het besluit van de deputatie van de provincieraad van West Vlaanderen van 10 april 2008 houdende goedkeuring van het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van de terugzetting in graad aan de heer Jean Paul Vandevoorde;

Gelet op het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van de terugzetting in graad aan de heer Jean Paul Vandevoorde;

Gelet op het beroepsschrift van de heer Jean Paul Vandevoorde van 24 april 2008 tegen het besluit van de deputatie van de provincieraad van West Vlaanderen van 10 april 2008, ontvangen door de beroepsinstantie op 25 april 2008;

Overwegende dat de tuchtstraf bij besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Izegem van 5 maart 2008 aan de heer Jean Paul Vandevoorde, maatschappelijk werker van het OCMW Izegem in statutair verband, wordt opgelegd; dat tevens op 5 maart 2008 wordt beslist dat deze terugzetting in graad gebeurt naar de administratieve graad C1 C3, voorkomend op de formatie van OCMW Izegem voor de functie van administratief medewerker;

Overwegende dat de feiten die aan betrokkene ten laste werden gelegd, verwoord zijn in het tuchtrechtelijk verslag van 5 september 2007 en als volgt kunnen samengevat worden:

1/ zware beroepsfouten op inhoudelijk vlak, waarvan de resultaten naar alle waarschijnlijkheid opzettelijk werden beoogd, maar die ook zonder dit opzet een grove tekortkoming uitmaken ten opzichte van alle regels met betrekking tot het voeren van sociale onderzoeken en het toekennen van individuele maatschappelijke dienstverlening, meer bepaald het achterwege laten van elke normale, voor de hand liggende onderzoeksmaatregel bij het voeren van sociale onderzoeken bij het ontvangen van aanvragen tot toekenning van een leefloon, en dit op zodanig flagrante wijze dat dit enkel kan gebeurd zijn met de bedoeling om voor de cliënt in kwestie de toekenning door het Bijzonder Comité Sociale Dienst (BCSD) te laten goedkeuren van een leefloon waarop deze cliënt normaliter geen recht had;

2/ zware beroepsfouten op deontologisch vlak, naar alle waarschijnlijkheid niet gepleegd met het oogmerk iemand te schaden of te benadelen, maar die wel doelbewust werden gemaakt om een ander probleem op te lossen, 'meer bepaald het aanwenden van de tegoeden van cliënten om de tekorten of betalingsmoeilijkheden van andere cliënten te lenigen, al dan niet met rechtzetting of 'terugbetaling' ervan in 'betere tijden'.

Dat bovenvermelde feiten in het tuchtverslag van 5 september 2007 werden verduidelijkt aan de hand van concrete, in het dossier gedocumenteerde gevallen;

Overwegende dat de stelling van betrokkene dat andere medewerkers van de dienst ook fouten maken, niet alleen niet bewezen zijn, maar dat er bovendien geen correlatie bestaat met de fouten begaan door betrokkene zelf; dat betrokkene daarenboven tot op medio 2004 diensthoofd was, en hij dus tot op dat ogenblik zelf de eerste verantwoordelijke was om de fouten van zijn medewerkers te vermijden;

Overwegende dat er medio 2004 een reorganisatie gebeurde van de Sociale Dienst waarbij bijkomende maatschappelijk werkers en administratieve medewerkers werden aangeworven ter verlichting van de werkdruk, en er bovendien een aanwerving gebeurde van een informaticus voor een beter gebruik van bestaande en nieuwe software; dat sedert deze reorganisatie betrokkene geen

diensthooft meer was;

Overwegende dat de thans aan de betrokkene ten laste gelegde feiten dateren van de voorbije twee jaren, nl. de periode waarin betrokkene geen diensthooft meer was en hij dus geen enkele verantwoordelijkheid meer hoefde te dragen en zich dus volledig kon concentreren op het beheer van zijn dossiers;

Overwegende het feit dat het aangebrachte attest van betrokkene over zijn gezondheidsproblemen als oorzaak van de gemaakte fouten niet overtuigt; het betreft immers een attest van een huisarts, niet ondersteund door een gespecialiseerd arts of psychiater of arbeidsgeneesheer, in dit geval de eerst aan te spreken persoon bij gezondheidsproblemen die verband houden met de uitoefening van de functie; dat het betrokken attest wijst op een nierprobleem en bijhorende korte hospitalisatie; dat in het attest ook de nadruk wordt gelegd op stress en werkdruk, doch dat daarin niet wordt aangegeven dat dit het beoordelingsvermogen van betrokkene zou beïnvloeden;

Overwegende dat betrokkene bovendien nooit aan zijn hiërarchie heeft gevraagd om hem minder te belasten of ander werk te geven;

Overwegende dat betrokkene de hem ten laste gelegde feiten bovendien niet ontkent; dat de feiten bewezen zijn en dat de raadsman van betrokkene deze fouten ook bij herhaling heeft erkend;

Overwegende dat de redenering van betrokkene met betrekking tot de beweerde inertie van de overheid geen hout snijdt; dat immers reeds op 5 maart 2008 de beslissing van 27 februari 2008 tot het opleggen van een tuchtsanctie werd ingetrokken door de raad voor maatschappelijk welzijn van Izegem en op diezelfde datum tevens een nieuwe beslissing werd genomen door diezelfde raad voor maatschappelijk welzijn; dat de beslissing van 5 maart 2008 aan betrokkene aangetekend werd toegestuurd op 6 maart 2008; dat bijgevolg vóór het verstrijken van de 10 werkdagen vanaf het nemen van de beslissing van 27 februari 2008 waarbij een tuchtstraf werd uitgesproken, deze beslissing reeds was ingetrokken en reeds een nieuwe beslissing werd genomen, die reeds de dag nadien aangetekend werd verstuurd aan betrokkene; dat het dan ook aannemelijk is dat het de beslissing van 5 maart 2008 is die ter kennis werd gebracht aan de heer Vandevoorde en niet de beslissing van 27 februari 2008 die trouwens wordt geacht niet te hebben bestaan ten gevolge van het intrekkingbesluit van 5 maart 2008;

Overwegende dat met betrekking tot de strafmaat, kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat wanneer een betrokken personeelslid geen enkel element aanbrengt dat een schending van artikel 10 van de Grondwet insluit die niet tevens een schending zou zijn van het proportionaliteitsbeginsel, het voor het onderzoek van de zaak volstaat dat wordt nagegaan of dit proportionaliteitsbeginsel geëerbiedigd werd;

Overwegende dat de Raad van State verder stelt dat de toetsing van de Raad in verband met het evenredigheidsbeginsel marginaal is, d.w.z. dat de Raad slechts mag optreden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Overwegende dat het proportionaliteitsbeginsel zoals het evenredigheidsbeginsel wordt vertaald in dergelijke zaken, niet betekent dat tuchtstraffen "in verhouding" moeten zijn tot tuchtfeiten; dat over die verhouding de tuchtverheid discretionair oordeelt; dat het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het evenredigheidsbeginsel, enkel de discretionaire bevoegdheid van de tuchtverheid beperkt doordat het niet duidt dat een tuchtstraf in kennelijke wanverhouding staat tot de tuchtfeiten;

Overwegende dat door voor een bepaalde straf te kiezen, de tuchtverheid bovendien oordeelt over de verhouding tussen de tuchtstraf en de tuchtfeiten; dat het

proportionaliteitsbeginsel de rechter niet toe staat het oordeel van de tuchtoverheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door de tuchtoverheid geponeerde, "verhouding" tussen tuchtfeit en tuchtstraf in werkelijkheid volkomen ontbreekt en wanneer er in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is; dat de ernst van de feiten in casu tot het besluit moet leiden;

Overwegende dat de toezichthoudende overheid het in deze omstandigheden niet kennelijk onredelijk vindt dat de tuchtoverheid de tuchtsanctie terugzetting in graad voorstelt;

Overwegende dat, om de hierboven vermelde redenen, het beroep van betrokkene niet kan worden ingewilligd,

BESLUIT :

Enig artikel. Het beroep ingesteld bij beroepsschrift van de heer Jean Paul Vandevoorde van 24 april 2008 tegen het besluit van de deputatie van de provincieraad van West Vlaanderen van 10 april 2008 houdende goedkeuring van het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van de terugzetting in graad aan de heer Jean Paul Vandevoorde, wordt niet ingewilligd."

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep

4.1. De eerste verwerende partij merkt op dat het verzoekschrift enkel is gericht tegen het ministerieel besluit van 23 oktober 2008 waarbij het beroep ingesteld door de verzoeker tegen het besluit van de Deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen dd. 10 april 2008 waarbij het besluit van de OCMW-Raad van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van "terugzetting in graad" van Jean Paul Vandevoorde werd afgewezen.

4.2. In de memorie van wederantwoord stelt de verzoeker uitdrukkelijk dat het dispositief van de vordering zowel het besluit van de Raad van het OCMW te Izegem dd. 5 maart 2008 als dat van de Vlaamse minister dd. 23 oktober 2008 op het oog heeft.

4.3. Met de eerste verwerende partij moet worden vastgesteld dat bij de omschrijving van het voorwerp van de vordering de verzoeker enkel het besluit van de Vlaamse Minister van Binnenlands Bestuur, Steden, Beleid en Inburgering dd. 23 oktober 2008 waarbij het beroep ingesteld door de verzoeker tegen het besluit van de Deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen dd. 10 april

2008 waarbij het besluit van de OCMW-Raad van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van “terugzetting in graad” van Jean Paul Vandevoorde werd afgewezen, vermeldt. De middelen vervat in het verzoekschrift zijn echter gericht tegen de beide besluiten en op het einde van het verzoekschrift wordt de nietigverklaring van de beide besluiten gevorderd. Ook werden de beide besluiten bij het verzoekschrift als stukken gevoegd. De tweede verwerende partij werpt terzake evenmin een exceptie op. Op grond van het voorgaande kan worden besloten dat de vordering is gericht tegen zowel het tuchtbesluit van de Raad van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn te Izegem van 5 maart 2008 (hierna “eerste bestreden beslissing”) als tegen het ministerieel besluit van 23 oktober 2008 waarbij het beroep ingesteld door de verzoeker tegen het besluit van de Deputatie van de Provincieraad van West-Vlaanderen dd. 10 april 2008 waarbij het besluit van de OCMW-Raad van Izegem van 5 maart 2008 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van “terugzetting in graad” van Jean Paul Vandevoorde werd afgewezen (hierna “tweede bestreden beslissing”).

V. Onderzoek van de middelen

5. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. De verzoeker stelt dat het tuchtcollege niet meer onpartijdig kon oordelen daar hij een klacht met burgerlijke partijstelling wegens valsheid in geschrifte heeft neergelegd met betrekking tot een document dat een onderdeel is van de tuchtprocedure. De partijdigheid van de tuchtoverheid blijkt tevens uit het gegeven dat bepaalde leden van het college naar aanleiding van een politiek incident uit het college werden geweerd, de verzoeker in eerste instantie werd geweigerd het dossier grondig voor te bereiden, revanchisme naar aanleiding van de ingetrokken beslissing van 8 februari 2008 waarbij de verzoeker werd

afgezet, het feit dat de verzoeker wordt beschuldigd bij de uitoefening van zijn taak een misdrijf te hebben gepleegd zonder dat hiervoor klacht werd neergelegd en de suggestie van de secretaris dat de verzoeker zelf ontslag zou nemen.

5.2. De eerste verwerende partij betoogt dat het neerleggen van een klacht onvoldoende is om de partijdigheid te aanvaarden. Het incident waarop de verzoeker zinspeelt, is de eerste verwerende partij onbekend. Bovendien werd het niet voor de tuchtoverheid aangevoerd waardoor het niet ontvankelijk is. Dit is ook het geval wat betreft de eerder ingetrokken beslissing van ontslag, het niet neerleggen van een strafklacht tegen de verzoeker en het niet verleende uitstel dat daarenboven van geen tel meer is daar de tuchtprocedure door de tweede verwerende partij werd hernomen. Met betrekking tot de uitspraken van de secretaris wordt opgemerkt dat deze geen deel uitmaakt van de beslissende overheid.

5.3. De tweede verwerende partij werpt op dat de verzoeker nauwelijks becommentarieert waarop de schending van het onpartijdigheidsbeginsel wordt gebaseerd en zich beperkt tot het summier aanhalen van een aantal uiteenlopende feiten, zodat het middel onontvankelijk is. De tweede verwerende partij stelt vast dat de klacht betrekking heeft op het proces-verbaal van de hoorzitting van 26 september 2007. Door de intrekkingbeslissing van 28 november 2007 is deze handeling uit de rechtsorde verdwenen. Dit geldt eveneens voor het initieel niet verleende uitstel. Het “politieke incident” is de tweede verwerende partij niet gekend en er werden in ieder geval geen leden uit de raad geweerd. Het tuchtrecht is een op zich staande materie zodat niet valt in te zien waarom de tweede verwerende partij een strafklacht tegen de verzoeker zou moeten neerleggen. De beslissing met betrekking tot het ontslag van ambtswege is te wijten aan een verkeerde interpretatie van de stemming en is geen “revanchisme”. Tot slot benadrukt de tweede verwerende partij dat de secretaris geen stemrecht heeft in de raad.

5.4. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat de partijdigheid blijkt uit heel de procedure die liep van 6 september 2007 tot 5 maart 2008. De verzoeker herhaalt de feiten opgesomd in zijn verzoekschrift en voegt eraan toe dat de tweede verwerende partij de inhoud van het neergelegde medisch attest heeft miskend door enkel naar het opgenomen punt III te verwijzen en niet naar de gehele inhoud.

Beoordeling

5.5. De verzoeker voert een aantal uiteenlopende feiten aan die de partijdigheid van het tuchtorgaan zouden aantonen. Vooreerst verwijst hij in algemene bewoordingen naar de strafklacht wegens valsheid in geschriften van het proces-verbaal van de hoorzitting van 26 september 2007 die hij heeft neergelegd om te stellen dat het tuchtorgaan niet meer onpartijdig is. De verzoeker brengt evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat de raadsleden persoonlijk bij de tuchtzaak betrokken zijn en niet meer de vereiste afstandelijkheid zou kunnen bewaren. Evenmin maakt de loutere verwijzing naar een politiek incident zonder concrete toelichting en het “revanchisme” naar aanleiding van de ingetrokken beslissing van 8 februari 2008 waarbij de verzoeker werd afgezet, de beweerde partijdigheid aannemelijk. Wat betreft de moeilijkheden die de verzoeker ondervond om zijn dossier voor te bereiden, moet erop gewezen worden dat dit kadert in de niet-goedgekeurde en ingetrokken beslissing van 26 september 2007 en geen betrekking heeft op de bestreden beslissingen, beslissingen waarbij de verzoeker de nodige tijd werd gegeven om zijn dossier voor te bereiden. Het niet neerleggen van een strafklacht verhindert niet dat een tuchtrechtelijke procedure wordt ingesteld. Met betrekking tot de suggesties van de secretaris, komt de objectieve onpartijdigheid geenszins in het gedrang daar de secretaris geen stemrecht heeft. Wat een eventuele subjectieve partijdigheid betreft toont de verzoeker geenszins aan dat de uitlatingen van de secretaris een invloed hebben gehad op de manier waarop het tuchtonderzoek werd gevoerd. Ten slotte kan het in de memorie van wederantwoord opgeworpen argument betreffende het medisch attest niet worden bijgetreden, aangezien de

eerste bestreden beslissing stelt “dat dit medisch attest voor de periode waarin de ten laste gelegde feiten zich voordeden enkel wijst op een nierprobleem en bijhorende korte hospitalisatie hierdoor zodat de causaliteit met de gemaakte fouten echter zoek is; dat in het attest de nadruk wordt gelegd op stress en werkdruk doch niet wordt aangegeven of deze het beoordelingsvermogen van betrokkene beïnvloedden”. De tweede verwerende partij is bijgevolg niet selectief te werk gegaan, maar bevond de overige elementen van het medisch attest niet relevant daar zij geen betrekking hebben op de periode waarin de ten laste gelegde feiten hebben plaatsgevonden.

Het eerste middel is ongegrond.

6. Tweede middel

Standpunt van de partijen

6.1. In het tweede middel voert de verzoeker de schending van de rechten van de verdediging aan. De verzoeker verwijst naar de klacht met burgerlijke partijstelling van 30 november 2007, waaruit kan worden afgeleid dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden. Dit zou tevens blijken uit het gegeven dat de beslissing inzake de tuchtprocedure zonder ernstige deliberatie is genomen en in eerste instantie zelfs zonder dat de verzoeker enig verweer heeft kunnen formuleren. Dit blijkt eveneens uit de politieke rel die is ontstaan naar aanleiding van de zitting van 26 september 2007. Voorts staat de verzoeker de schending van het recht op verdediging met de weigering om getuigen te laten horen en een bijkomend medisch attest voor te leggen. De verzoeker stelt dat het eerste en tweede middel annex zijn met dien verstande dat de schending van de rechten van verdediging een aanduiding vormt ten aanzien van de partijdigheid van het rechtscollege.

6.2. De eerste verwerende partij voert aan dat de verwijzing naar de strafklacht niet duidelijk maakt hoe de rechten van verdediging zijn geschonden.

Dit onderdeel van het middel is niet ontwikkeld en bijgevolg niet ontvankelijk. Daarenboven heeft de strafklacht betrekking op een tuchtbeslissing die niet werd goedgekeurd door de Bestendige Deputatie. De tuchtbeslissing die de verzoeker werd opgelegd, werd helemaal hernomen. De verwijzing naar de politieke rel is de eerste verwerende partij niet duidelijk. Wat het medisch attest betreft stelt de eerste verwerende partij dat de verzoeker ze bij zijn verweerschriften had kunnen toevoegen. Voorts ziet de eerste verwerende partij het belang niet in om getuigen te horen aangezien de verzoeker de feiten op zich niet betwist. De verzoeker laat na uiteen te zetten hoe zijn belangen zijn geschaad. Het annex zijn van het eerste en tweede middel wordt onvoldoende ontwikkeld om een verweer te kunnen voeren.

6.3. De tweede verwerende partij meent dat de rechten van verdediging ten volle werden gerespecteerd. De verzoeker kreeg ruim op voorhand kennis van de voorgenomen tuchtmaatregel en kreeg de mogelijkheid het dossier in te zien. Hij werd uitgenodigd op de hoorzitting van 30 januari 2008 waarop hij verweer voerde middels zijn raadsman die een nota neerlegde. Uit de beslissing van 5 maart 2008 en daarin vermelde motieven blijkt dat een deliberatie heeft plaatsgehad. Uit deze beslissing blijkt eveneens waarom de raad het niet nodig achtte de ontvanger als getuige op te roepen. De raad was van oordeel dat de getuigenis van de ontvanger geen ander licht zou werpen op het gesprek van 2 augustus 2007 tussen de verzoeker en de secretaris, dat ook niet ontkend wordt. De tweede verwerende partij heeft het medisch attest van 5 december 2008 reeds betrokken bij haar beslissing en werpt op dat niet in valt te zien welk ander licht bijkomende attesten, waarvoor de verzoeker voldoende tijd heeft gekregen om ze over te leggen, op de zaak kunnen werpen. Met betrekking tot de politieke rel herhaalt de tweede verwerende partij dat zij daar geen weet van heeft.

6.4. In de memorie van wederantwoord verwijst de verzoeker naar zijn argumentatie inzake onpartijdigheid en de weigering om stukken toe te voegen inzake de werking van de sociale dienst naar intern en extern toezicht. De weigering van de secretaris om toelichting te geven over de reorganisatie en de bevestiging ervan door het tuchtorgaan wijzen erop dat er geen externe controle

gebeurde. De argumentatie dat de verzoeker als diensthoofd instond voor deze controle is simplistisch daar de verzoeker niet over de nodige kwalificaties en tijd beschikte om deze uit te voeren. De fouten van de verzoeker zijn te wijten aan gebrek aan organisatie, toezicht en zijn gezondheidstoestand. Het bewijs van gebrek aan organisatie is een negatief bewijs dat de verzoeker zelf niet kan leveren maar door het OCMW dient te worden geleverd door de voorlegging van stukken.

Beoordeling

6.5. De verzoeker verwijst naar de strafklacht om aan te geven dat de rechten van verdediging zijn geschonden. Daargelaten de vraag of door de loutere verwijzing naar de strafklacht de verzoeker het middel voldoende ontwikkelt, moet, zoals aangegeven in de beoordeling van het eerste middel, worden vastgesteld dat de strafklacht betrekking heeft op een tuchtbeslissing die niet werd goedgekeurd door de Bestendige Deputatie en werd ingetrokken. De strafklacht is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling van de bestreden beslissingen. Het staat aan de tuchtoverheid om de noodzakelijkheid, de raadzaamheid en de gepastheid van een onderzoeksmaatregel te beoordelen. De tuchtoverheid is in het algemeen niet verplicht om in te gaan op de vraag van een tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar om bepaalde getuigen te horen. De verplichting om getuigen te horen bestaat slechts wanneer zulks nodig is om tot een zorgvuldige feitenvinding te komen.

De eerste bestreden beslissing vermeldt:

“Overwegende dat de samenstelling van het tuchtdossier van die aard is dat het een correcte beoordeling van de ten laste gelegde feiten mogelijk maakt; dat de verdediging het recht heeft om de toevoeging aan het dossier van bestaande stukken te vragen, doch dat redelijkerwijze niet van het bestuur of zijn aangestelden kan verwacht worden dat het allerhande nieuwe stukken opmaakt die niets aan de trend van de ten laste gelegde feiten wijzigen en aan het dossier toevoegt op vraag van de verdediging en met betrekking tot aangelegenheden waarvoor die verdediging zelf voldoende in staat is of moet zijn om een argumentatie te ontwikkelen; dat de bewijslast van allerlei aantijgingen over het functioneren van het OCMW ten andere bij betrokkene ligt;

Overwegende dat van het onderhoud tussen dhr. Vandevoorde en de secretaris en ontvanger OCMW dd. 02/08/07 geen verslag bestaat, wat gebruikelijk is bij dergelijke louter informatieve gesprekken, die in een administratie courant zijn, die op zich geen uitvloeisel zijn van een beslissing om een tuchtonderzoek te starten, en

waaraan op zich geen enkel rechtsgevolg is verbonden, dat dit onderhoud niet als verhoor in het kader van een tuchtonderzoek kan bestempeld worden; overwegende dat het formeel karakter van de uitnodiging (schriftelijk, aangetekend, zie tuchtdossier) daar niets aan veranderde, en alles had te maken met het feit dat betrokken medewerker niet meer in de eigenlijke gebouwen van het OCMW werkzaam is:

Overwegende dat zulk gesprek hoe dan ook kadert in de onderzoeksbevoegdheid van de secretaris, die zijn bevindingen ervan in casu weergegeven heeft in het tuchtverslag; overwegende dat dit tuchtverslag ter inzage lag en de verdediging er tegenspraak kon over voeren, dat de verdediging kon aangeven op welke punten het verslag tegengesproken zou moeten worden;

Overwegende dat de raad dan ook van oordeel is dat op de vraag van verdediging om alsnog een verslag van het onderhoud op te (laten) maken of om minstens de ontvanger van het OCMW als getuige op te roepen, niet dient te worden ingegaan bij gebrek aan relevantie, daar een gebeurlijke getuigenis van de ontvanger geen ander licht zou doen schijnen op de ten laste gelegde feiten, en daar betrokkene ook niet aangeeft welk ander licht een dergelijke getuigenis zou kunnen werpen op de feiten;

Overwegende dat de feiten als bewezen worden geacht, dat de stukken uit het tuchtdossier daaromtrent weinig aan duidelijkheid te wensen overlaten; en dat de raadsman van betrokkene deze fouten ook bij herhaling heeft erkend;”

Uit voormeld citaat blijkt dat de tuchtoverheid het gevoerde gesprek waarvoor de verzoeker de oproeping van een getuige vroeg, niet relevant achtte voor de beoordeling van de ten laste gelegde feiten die door de verzoeker ook werden erkend. Omtrent de mogelijkheid om een bijkomend medisch attest neer te leggen moet met de verwerende partijen worden vastgesteld dat de verzoeker ruimschoots de gelegenheid heeft gekregen bijkomende medische attesten neer te leggen, bijvoorbeeld op de hoorzitting van 20 januari 2008, doch dit niet heeft gedaan. Wat betreft de organisatie van de tweede verwerende partij kan worden verwezen naar het derde middel.

Het tweede middel is ongegrond.

7. Derde middel

Standpunt van de partijen

7.1. In het derde middel voert de verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. De door de verzoeker gemaakte toegegeven fouten worden ook door andere maatschappelijke werkers gemaakt. Ze zijn te wijten aan de

disfunctie van de sociale dienst, het ontbreken van effectieve controle en de hoge werkdruk. Er was enkel een gerichte controle ten aanzien van de verzoeker.

7.2. De eerste verwerende partij verwijst naar het antwoord op deze grief in de tweede bestreden beslissing, antwoord dat niet wordt bekritiseerd:

“Overwegende dat de stelling van betrokkene dat andere medewerkers van de dienst ook fouten maken, niet alleen niet bewezen zijn, maar dat er bovendien geen correlatie bestaat met de fouten begaan door betrokkene zelf; dat betrokkene daarenboven tot op medio 2004 diensthoofd was, en hij dus tot op dat ogenblik zelf de eerste verantwoordelijke was om de fouten van zijn medewerkers te vermijden;

Overwegende dat er medio 2004 een reorganisatie gebeurde van de Sociale Dienst waarbij bijkomende maatschappelijke werkers en administratieve medewerkers werden aangeworven ter verlichting van de werkdruk, en er bovendien een aanwerving gebeurde van een informaticus voor een beter gebruik van de bestaande en nieuwe software; dat sedert deze reorganisatie betrokkene geen diensthoofd meer was;

Overwegende dat de thans aan betrokkene ten laste gelegde feiten dateren van de voorbije twee jaren, nl. de periode waarin betrokkene geen diensthoofd meer was en zich dus volledig kon concentreren op het beheer van zijn dossiers.”

De eerste verwerende partij wijst erop dat de verzoeker geen begin van bewijs levert dat een personeelslid dat in gelijkaardige omstandigheden gelijkaardige feiten pleegde anders zou zijn behandeld.

7.3. Ook de tweede verwerende partij verwijst naar haar antwoord in haar beslissing van 5 maart 2008 (eerste bestreden beslissing) dat de verzoeker niet weerlegt:

“Overwegende dat niet kan worden aanvaard dat de ten laste gelegde feiten het gevolg zijn van onopzettelijke vergissingen of vergetelheden, en met andere woorden 'normaal' zouden zijn. Dat de 'vergetelheden' op vlak van sociale onderzoeksmaatregelen in de aangehaalde gevallen van onterechte toekenning van individuele financiële dienstverlening immers te flagrant en veelvuldig zijn om onbedoeld te zijn of minstens een zwaar verzuim uitmaken; dat de 'materiële vergissingen' inzake het aanwenden van de beperkte middelen van cliënten ten behoeve van andere cliënten via bankoverschrijvingen te veelvuldig voorkomen om niet bedoeld te zijn, mede gelet op het ruime aantal identificatie en bevestigingshandelingen die bij dergelijke transacties nodig zijn en op controle mogelijkheden in de vorm van rekeninguittreksels. Dat deze overweging op zich al volstaat om de tuchtsanctie te verantwoorden;

Overwiegend dat de bewering dat de andere medewerkers van de dienst waarschijnlijk ook fouten maken ten eerste speculatief is; dat deze bewering ten tweede geen rechtvaardiging inhoudt voor de eigen fouten van betrokkene omdat

elk medewerker wordt geacht zelf zijn taken naar behoren uit te voeren; dat deze bewering ten derde nogal vreemd klinkt uit de mond van betrokkene, die als voormalig diensthoofd van de dienst tot in 2004 zelf de eerste verantwoordelijke was om de fouten van zijn medewerkers te vermijden, en dat deze bewering tenslotte ongenueanceerd alle vormen van fouten over dezelfde kam scheert;

Overwegend dat een maatschappelijk werker inderdaad niet zelf de beslissing tot maatschappelijke dienstverlening of de weigering ervan neemt of kan nemen; overwegende echter dat de tenlaste gelegde feiten zich niet situeren op niveau van het nemen van de beslissingen maar slaan op de zware fouten bij de voorbereiding en uitvoering ervan; dat op vlak van het voeren van een sociaal onderzoek ter voorbereiding van een beslissing de maatschappelijk werker zelfs een exclusieve bevoegdheid heeft op grond van zijn specifieke beroepstitel; dat er op dat punt dan ook geen sprake kan zijn van gedeelde verantwoordelijkheid van Raad voor Maatschappelijk Welzijn, Bijzonder Comité Sociale Dienst of aangestelden van het OCMW die deze beroepstitel niet voeren;

Overwegende dat van het OCMW redelijkerwijze niet kan verwacht worden dat het naast elke maatschappelijk werker een andere maatschappelijk werker plaatst voor toezicht op al diens handelingen, dat zelfs in een dergelijk systeem er geen garantie op volstrekt toezicht of een foutloze werking zou zijn; dat bijgevolg enkel een 'zo goed mogelijke' organisatie en toezicht kan nagestreefd worden;

Overwegende dat elke rechtvaardiging door verwijzingen naar de beweerde gebrekkige organisatie en ontbrekende controle van de Sociale Dienst uit de periode vóór medio 2004 volledig irrelevant is, daar de ten laste gelegde feiten van na deze datum dateren;

Overwegende dat sinds medio 2004 de organisatie van de Sociale Dienst en het toezicht op diens activiteiten stelselmatig werd uitgebouwd en verbeterd, meer bepaald door de verplaatsing van de dienst van een buitenhuis van het OCMW naar de hoofdzetel door de aanwerving van bijkomende maatschappelijk werkers en administratief medewerkers ter verlichting van de werkdruk, door de invoering van de Nieuwe Ocmw Boekhouding (NOB) en het ruimere impact van de financiële dienst op de financiële activiteiten van de Sociale Dienst dat daaruit resulteerde, door de afschaffing van de centrale koepelrekening van de Sociale Dienst en in plaats daarvan het opstarten van individuele financiële rekeningen voor alle OCMW cliënten, door de aanwerving van een informaticus voor een beter gebruik van bestaande en nieuwe software, en door de aanwerving van een nieuw diensthoofd;

Overwegende dat het precies door al deze maatregelen is dat de ten laste gelegde feiten aan het licht kwamen en dat soortgelijke zware feiten reeds in 2004 en 2005 konden vastgesteld en aan de Raad voor Maatschappelijk Welzijn voorgelegd worden;”

Tot slot stelt de tweede verwerende partij dat door de verzoeker geen begin van bewijs wordt geleverd, niet met betrekking tot de slechte organisatie van de dienst, noch met betrekking tot de vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel.

7.4. In de memorie van wederantwoord geeft de verzoeker aan dat hij niet in staat is om een negatief bewijs te leveren. Enkel indien het OCMW

verduidelijking had gegeven betreffende de werking van haar dienst kon door het tuchtorgaan worden nagegaan of alle maatschappelijke werkers op een gelijke manier worden behandeld en het bewijs worden geleverd dat de secretaris geen “gerichte controle” uitvoerde.

Beoordeling

7.5. Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke- en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. Het komt aan de verzoeker toe het bewijs van de schending (of minstens een begin ervan) te leveren. Hij biedt geen weerwoord ten aanzien van het standpunt dat de tweede verwerende partij inneemt in de tweede bestreden beslissing en in de memorie van antwoord met betrekking tot de organisatie van haar diensten en in de vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is niet gegrond.

8. Vierde middel

Standpunt van de partijen

8.1. In het vierde middel voert de verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het tuchtdossier is niet volledig. Een proces-verbaal van het onderhoud van 2 augustus 2007 dat de verzoeker had met de secretaris en de ontvanger ontbreekt. Een overzicht dient te worden gegeven van alle behandelde dossiers ten einde de werkdruk te evalueren en de secretaris dient een schriftelijke verduidelijking te geven over hoe de sociale dienst is georganiseerd. De fouten die ten laste van de verzoeker worden gelegd worden ook door andere medewerkers gemaakt, maar daar werd geen onderzoek naar gevoerd.

8.2. De eerste verwerende partij stelt dat de uiteenzetting van de verzoeker met betrekking tot het evenredigheidsbeginsel in tuchtzaken onduidelijk is en geen verweer toelaat.

8.3. De tweede verwerende partij werpt eveneens op dat in het middel niet is uitgewerkt op welke wijze het evenredigheidsbeginsel is geschonden en er dus ook niet op kan antwoorden. Voor het overige benadrukt de tweede verwerende partij dat de verzoeker zijn beschuldigingen aannemelijk moet maken, hetgeen hij niet doet.

8.4. In de memorie van wederantwoord geeft de verzoeker aan dat op grond van artikel 45, §1, van de OCMW-wet de secretaris bevoegd is om controle uit te oefenen en het de raad is die via het bijzonder comité voor de sociale dienst formeel de eindbeslissingen neemt op advies van de maatschappelijk werker. Het verzoek tot voorlegging van het huishoudelijk reglement van het bijzonder comité was noodzakelijk om de houding van de raad ten aanzien van de medewerkers op een objectieve manier te evalueren.

Beoordeling

8.5. Met de verwerende partijen moet worden vastgesteld dat uit de beweringen van de verzoeker dat in het tuchtdossier documenten ontbreken en ook andere medewerkers fouten maken niet af te leiden valt op welke wijze het evenredigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het vierde middel is dan ook niet ontvankelijk.

9. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

9.1. Het vijfde middel is genomen uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoeker voert aan dat het probleem inzake

de werking van de tweede verwerende partij reeds herhaaldelijk werd aangekaart maar nooit werd ingegrepen. Wat de verzoeker betreft is reeds sinds 1999 duidelijk dat hij zijn functie psychisch niet aankan, maar de tweede verwerende partij heeft enkel tuchtonderzoeken gevoerd en is steeds aan de medische problematiek voorbijgegaan.

9.2. De eerste verwerende partij werpt op dat het betoog geen verweer toelaat omdat niet duidelijk is welke onwettigheid wordt aangeklaagd.

9.3. De tweede verwerende partij treedt de eerste verwerende partij hierin bij. Zij ontkent evenwel de bewering van de verzoeker die zonder begin van bewijs voorhoudt dat zij slecht zou functioneren. Met betrekking tot de medische problematiek verwijst zij naar de eerste bestreden beslissing van 5 maart 2008 die stelt:

“Overwegende dat de verwijzing door betrokkene naar zijn 'gezondheidsproblemen op het geestelijk vlak' als oorzaak van de gemaakte fouten niet overtuigt; dat het aangebrachte medische attest is opgemaakt door een huisarts, die op vlak van geestelijke gezondheid niet kan beschouwd worden als gespecialiseerd in het stellen van diagnoses, dat dit attest niet wordt ondersteund door een attest van een gespecialiseerd arts, en ook niet door de arbeidsgeneesheer toch de eerst aan te spreken persoon bij gezondheidsproblemen die verband houden met de uitoefening van de functie; dat dit medisch attest voor de periode waarin de tenlaste gelegde feiten zich voordeden enkel wijst op een nierprobleem en bijhorende korte hospitalisatie hierdoor zodat de causaliteit met de gemaakte fouten echter zoek is; dat in het attest de nadruk wordt gelegd op stress en werkdruk doch niet wordt aangegeven of deze het beoordelingsvermogen van betrokkene beïnvloedden;

Overwegende dat de ten laste gelegde feiten te meer nog dateren uit de voorbije twee jaren, een periode waarin betrokkene geen enkele verantwoordelijkheid als diensthoofd van de Sociale Dienst meer diende te dragen en zich dus volledig kon concentreren op het beheer van zijn dossiers; waarin beroep kon worden gedaan op voldoende administratieve ondersteuning, waarin voldoende logistieke en technische hulpmiddelen ter beschikking stonden in de vorm van recente PC's, mail berichtgeving, toegankelijke en bruikbare software waarvoor de nodige opleiding werd voorzien, overheidsinitiatieven zoals de Kruispuntbank Sociale Zekerheid, individuele financiële bijstands en budgetbeheerrekeningen voor alle cliënten in plaats van een centrale koepelrekening, enz. Overwegende dat in een dienst met 9 maatschappelijk werkers geen exacte gelijkheid in de werklast van alle medewerkers kan worden gegarandeerd, doch dat voor de heer Vandevoorde in de geviseerde periode geen zwaardere werklast gold dan voor de overige medewerkers, en zeker geen dusdanige werklast dat deze aanleiding zou geven tot de feiten die voorliggen; dat betrokkene trouwens nooit aan het OCMW heeft verzocht om hem

minder te belasten of ander werk te geven, dat ook deze overwegingen kunnen volstaan om de tuchtstraf te verantwoorden;”

9.4. In de memorie van wederantwoord verduidelijkt de verzoeker dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat medewerkers op een humane manier worden behandeld en er rekening wordt gehouden met hun persoonlijkheid. Het is onbehoorlijk deze medewerker zonder aangepaste maatregelen te laten werken en hem via een gerichte controle te laten struikelen en sanctioneren.

Beoordeling

9.5. Uit het betoog van de verzoeker kan niet worden afgeleid welk beginsel van behoorlijk bestuur precies werd geschonden. Het vijfde middel is dan ook onontvankelijk.

10. Zesde middel

Standpunt van de partijen

10.1. In het zesde middel voert de verzoeker de schending aan van het algemeen principe van opslorping en het non bis in idem principe. De verzoeker liep reeds een tuchtsanctie op bij beslissing van 21 september 2005. De hem thans ten laste gelegde feiten dateren eveneens van vóór deze periode of vormen er een ononderbroken geheel mee. De oproeping van 19 november 2007 voor de tuchtraad van 5 december 2007 is nietig omdat ze werd verstuurd nadat de Bestendige Deputatie van de Provincie West-Vlaanderen de beslissing van 26 september 2007 niet had goedgekeurd en deze beslissing nog geen kracht van gewijsde had. De beslissing van afzetting van 27 februari 2008 werd aan de verzoeker niet ter kennis gebracht binnen de 10 dagen, terwijl die kennisgeving essentieel is. De intrekking van de beslissing van 27 februari 2007 heeft als gevolg dat een nieuwe tuchtvervolgning voor dezelfde fouten niet kan worden ingesteld. De

nieuwe tuchtstraf opgelegd bij beslissing van 5 maart 2008 is onwettig ingevolge het principe non bis in idem.

10.2. De eerste verwerende partij geeft aan het algemeen principe van opslorping niet te kennen. Het feit dat de verzoeker voor gelijkaardige feiten reeds een tuchtsanctie opliep houdt geen vrijstelling in voor nieuwe tuchtfeiten die ná de eerdere tuchtsanctie worden herhaald. Met betrekking tot het ingetrokken besluit van 27 september 2008, wijst de eerste verwerende partij naar de volgende passage:

“Overwegende dat de redenering van betrokkene met betrekking tot de beweerde inertie van de overheid geen hout snijdt; dat immers reeds op 5 maart 2008 de beslissing van 27 februari 2008 tot het opleggen van een tuchtsanctie werd ingetrokken door de raad voor maatschappelijk welzijn van Izegem en op diezelfde datum tevens een nieuwe beslissing werd genomen door diezelfde raad voor maatschappelijk welzijn; dat de beslissing van 5 maart 2008 aan betrokkene aangetekend werd toegestuurd op 6 maart 2008; dat bijgevolg vóór het verstrijken van de 10 werkdagen vanaf het nemen van de beslissing van 27 februari 2008 waarbij een tuchtstraf werd uitgesproken, deze beslissing reeds was ingetrokken en reeds een nieuwe beslissing werd genomen, die reeds de dag nadien aangetekend werd verstuurd aan betrokkene; dat. het dan ook aannemelijk is dat het de beslissing van 5 maart 2008 is die ter kennis werd gebracht aan de heer Vandevoorde en niet de beslissing van 27 februari 2008 die trouwens wordt geacht niet te hebben bestaan ten gevolge van het intrekingsbesluit van 5 maart 2008;”

Voorts ziet de eerste verwerende partij niet in waarom een tuchtoverheid na een niet-goedkeuring van de toezichthoudende overheid en bij niet betwisting van deze niet-goedkeuringsbeslissing, niet onmiddellijk zou kunnen aanvangen met het hernemen van de tuchtprocedure.

10.3. Ook de tweede verwerende partij is van oordeel dat er geen algemeen principe van opslorping bestaat in het tuchtrecht. Voorts stelt zij dat uit de beslissing van 5 maart 2008 blijkt dat de ten laste gelegde feiten dateren van ná de eerdere tuchtstraf van 21 september 2005. De tweede verwerende partij ziet niet goed in hoe de het niet definitief karakter van de niet-goedkeuringsbeslissing van de bestendige deputatie de uitnodiging tot de hoorzitting nietig zou maken. Met betrekking tot het te laat ter kennis brengen van de beslissing van 27 februari 2008

haalt de tweede verwerende partij dezelfde argumenten aan als de eerste verwerende partij.

10.4. In de memorie van wederantwoord houdt de verzoeker vol dat de feiten reeds het voorwerp zijn geweest van een sanctie van 29 september 2005. De beslissing kan niet worden ingetrokken zonder dat deze ter kennis is gebracht van betrokkene waardoor de nieuwe beslissing gesteund op dezelfde feiten niet kan worden genomen.

Beoordeling

10.5. Het beginsel "non bis in idem" houdt in dat eenzelfde feit geen tweemaal mag worden bestraft met straffen van dezelfde aard. Uit de bestreden beslissing van de tweede verwerende partij blijkt dat de feiten dateren uit 2006 en 2007, met andere woorden nadat verzoeker op 21 september 2005 een tuchtstraf opliep. De tuchtmaatregel waarbij de verzoeker wordt teruggezet in graad van 26 september 2007 wordt niet goedgekeurd op grond van formele redenen. Ingevolge zijn niet goedkeuring heeft het initiële tuchtbesluit geen definitieve uitvoerbare kracht verkregen en heeft het zijn materiële rechtskracht geheel verloren zodat er geen schending is van het non bis in idem-beginsel. Zo ook heeft de intrekking van de beslissing tot afzetting van 27 februari 2008 tot gevolg dat de door de ingetrokken beslissing opgelegde tuchtstraf geacht wordt nooit te hebben bestaan. Door de eerste bestreden beslissing werd het beginsel non bis in idem dan ook niet geschonden. Wat het principe van opslorping betreft, legt de verzoeker niet uit welk de draagwijdte is van zijn betoog. Het zesde middel is, in de mate het ontvankelijk is, niet gegrond.

11. Zevende middel

Standpunt van de partijen

11.1. De verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht. De verzoeker meent dat niet op al zijn grieven werd geantwoord door de Bestendige Deputatie Provincie West-Vlaanderen noch door de eerste verwerende partij. Het betreft, onder meer, de grief met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoeker en de onwettigheid van de beslissing van 5 maart ingevolge de niet-kennisgeving van de beslissing van afzetting van 27 februari 2008.

11.2. De eerste verwerende partij geeft aan dat de toezichtsbeslissing van de Deputatie is opgeslorpt door de toezichtsbeslissing in tweede aanleg van de minister. Voorts citeert de eerste verwerende partij uit het bestreden besluit om aan te tonen dat effectief werd ingegaan op de aangevoerde gezondheidstoestand:

“Overwegende het feit dat het aangebrachte attest van betrokkene over zijn gezondheidsproblemen als oorzaak van de gemaakte fouten niet overtuigt; het betreft immers een attest van een huisarts, niet ondersteund door een gespecialiseerd arts of psychiater of arbeidsgeneesheer, in dit geval de eerst aan te spreken persoon bij gezondheidsproblemen die verband houden met de uitoefening van de functie; dat het betrokken attest wijst op een nierprobleem en bijhorende korte hospitalisatie; dat in het attest ook de nadruk wordt gelegd op stress en werkdruk, doch dat daarin niet wordt aangegeven dat dit het beoordelingsvermogen van betrokkene zou beïnvloeden;”

Met betrekking tot de niet-kennisgeving van de ingetrokken tuchtbeslissing verwijst zij naar het zesde middel.

11.3. Ook de tweede verwerende partij verwijst naar het zesde middel wat betreft de niet-kennisgeving van de ingetrokken tuchtbeslissing. Voorts verwijst zij naar de bestreden beslissingen waar de gezondheidstoestand van de verzoeker wordt besproken.

11.4. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker zijn grieven.

Beoordeling

11.5. In tuchtzaken moet de motivering de bestuurde duidelijk maken welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten een inbreuk op de tucht uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde tuchtstraf rechtvaardigen. De formele motiveringsplicht vereist evenwel niet dat de verzoeker in de bestreden beslissingen op elk van zijn grieven en argumenten een antwoord moet kunnen terugvinden. Het volstaat dat de bestuurde er de redenen in kan terugvinden die de beslissing verantwoorden en aangeven waarom de aangevoerde tegenargumenten niet konden overtuigen.

Vastgesteld moet worden dat de tweede bestreden beslissing van de eerste verwerende partij wel degelijk antwoordt op de door de verzoeker opgeworpen grieven.

Wat de niet kennisgeving betreft, wordt vermeld:

“Overwegende dat de redenering van betrokkene met betrekking tot de beweerde inertie van de overheid geen hout snijdt; dat immers reeds op 5 maart 2008 de beslissing van 27 februari 2008 tot het opleggen van een tuchtsanctie werd ingetrokken door de raad voor maatschappelijk welzijn van Izegem en op diezelfde datum tevens een nieuwe beslissing werd genomen door diezelfde raad voor maatschappelijk welzijn; dat de beslissing van 5 maart 2008 aan betrokkene aangetekend werd toegestuurd op 6 maart 2008; dat bijgevolg vóór het verstrijken van de 10 werkdagen vanaf het nemen van de beslissing van 27 februari 2008 waarbij een tuchtstraf werd uitgesproken, deze beslissing reeds was ingetrokken en reeds een nieuwe beslissing werd genomen, die reeds de dag nadien aangetekend werd verstuurd aan betrokkene; dat het dan ook aannemelijk is dat het de beslissing van 5 maart 2008 is die ter kennis werd gebracht aan de heer Vandevoorde en niet de beslissing van 27 februari 2008 die trouwens wordt geacht niet te hebben bestaan ten gevolge van het intrekkingbesluit van 5 maart 2008;”

Wat de gezondheidstoestand betreft, wordt vermeld:

“Overwegende het feit dat het aangebrachte attest van betrokkene over zijn gezondheidsproblemen als oorzaak van de gemaakte fouten niet overtuigt; het betreft immers een attest van een huisarts, niet ondersteund door een gespecialiseerd arts of psychiater of arbeidsgeneesheer, in dit geval de eerst aan te spreken persoon bij gezondheidsproblemen die verband houden met de uitoefening van de functie; dat het betrokken attest wijst op een nierprobleem en bijhorende korte hospitalisatie; dat in het attest ook de nadruk wordt gelegd op stress en werkdruk, doch dat daarin niet wordt aangegeven dat dit het beoordelingsvermogen van betrokkene zou beïnvloeden;”

Deze motivering geeft wel degelijk aan waarom de eerste verwerende partij de zienswijze van de verzoeker niet bijtreedt. Met betrekking tot de kritiek op de goedkeuringsbeslissing van de Bestendige Deputatie van 10 april 2008 moet erop gewezen worden dat deze beslissing door de devolutieve werking van het hoger beroep dat de verzoeker bij de minister heeft ingediend, volledig is opgeslorpt door de wel bestreden beslissing van 23 oktober 2008 van de minister tot verwerping van dat beroep.

Het zevende middel is niet gegrond.

12. Achtste middel

Standpunt van de partijen

12.1. Het achtste middel is genomen uit de schending van de geheimhoudingsplicht. De verzoeker voert aan dat de geheimhoudingsplicht werd geschonden aangezien er diverse lekken waren naar de lokale pers. Dit middel is annex aan het eerste en vijfde middel.

12.2. De eerste verwerende partij voert aan dat niet wordt aangetoond wie deze plicht heeft geschonden en welke invloed dit heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het middel is onontvankelijk.

12.3. De tweede verwerende partij benadrukt de algemene bewoordingen van het middel. Zij stelt als tuchtorgaan nooit te hebben gelect aan de pers en indien dit zou zijn gedaan door één van de afzonderlijke raadsleden, wat niet wordt bewezen door de verzoeker, dan heeft dit alleszins niet tot gevolg dat de bestreden beslissing met een onwettigheid zou zijn behept.

12.4. De verzoeker stelt in de memorie van wederantwoord dat behoudens de tweede verwerende partij niemand anders op de hoogte kon zijn van de tuchtsanctie tot afzetting.

Beoordeling

12.5. De verzoeker toont niet aan in welke mate de eventuele schending van de geheimhoudingsplicht de wettigheid van de bestreden beslissingen aantast. Het achtste middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 november 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen